

SØNDAG FOR DE FORFULGTE

Prekenter ved Pastor Ramazan Arkan fra Tyrkia

Matteus 26:36-46 ³⁶ Så kom Jesus sammen med disiplene til et sted som heter Getsemane, og han sa til dem: «Sett dere her mens jeg går dit bort og ber.» ³⁷ Han tok med seg Peter og de to Sebedeus-sønnene, og han ble grepet av sorg og gru. ³⁸ Da sa han til dem: «*Min sjel er tynget til døden av sorg.* Bli her og våk med meg!» ³⁹ Han gikk fram et lite stykke, kastet seg ned med ansiktet mot jorden og ba: «Min Far! Er det mulig, så la dette begeret gå meg forbi. Men ikke som jeg vil, bare som du vil.» ⁴⁰ Da han kom tilbake til disiplene og fant dem sovende, sa han til Peter: «Så klarte dere ikke å våke med meg en eneste time? ⁴¹ Våk og be om at dere ikke må komme i fristelse! Ånden er villig, men kroppen er svak.» ⁴² Igjen, for andre gang, gikk han bort og ba: «Min Far! Om ikke dette begeret kan gå forbi meg, og jeg må drikke det, så la viljen din skje.» ⁴³ Da han kom tilbake, fant han dem igjen sovende, for øynene deres var tunge av søvn. ⁴⁴ Nå forlot han dem og gikk på ny bort og ba den samme bønningen for tredje gang. ⁴⁵ Så kom han tilbake til disiplene og sa: «Dere sover og hviler fremdeles? Nå er stunden kommet da Menneskesønningen skal overgis i synderhender. ⁴⁶ Stå opp, la oss gå! Han som forråder meg, er nær.»

Matteus 25: 41-46 ⁴¹ Så skal han si til dem på venstre side: 'Gå bort fra meg, dere som er forbannet, til den evige ild som er gjort i stand for djevelen og englene hans. ⁴² For jeg var sulten, og dere ga meg ikke mat; jeg var tørst, og dere ga meg ikke drikke; ⁴³ jeg var fremmed, og dere tok ikke imot meg; jeg var naken, og dere kledde meg ikke; jeg var syk og i fengsel, og dere så ikke til meg.' ⁴⁴ Da skal de svare: 'Herre, når så vi deg sulten eller tørst eller fremmed eller naken eller syk eller i fengsel uten å komme deg til hjelp?' ⁴⁵ Da skal han svare dem: 'Sannelig, jeg sier dere: Det dere ikke gjorde mot én av disse minste, har dere heller ikke gjort mot meg.' ⁴⁶ Og disse skal gå bort til evig straff, men de rettferdige til evig liv.»

Dere sover og hviler fremdeles?

Jeg har en venn som heter Ziya som jobber for en menneskerettighetsorganisasjon. En dag besøkte han en kristen landsby i Pakistan. En radikal muslim hadde nylig angrepet landsbyen og drept mange kristne i kirken der. Han hadde til og med drept pastorens kone.

stefanus
alliansen

sammen for de forfulgte

SØNDAG FOR DE FORFULGTE

Da Ziya kom hit, møtte han mange troende som hadde mistet familiemedlemmer og venner. De sørget og gråt. Da min venn så pastoren gråte, begynte også han å gråte. Han spurte «Gud, hvor er du?» Da pastoren hørte spørsmålet, sa han til Ziya: «Sønn, du stiller feil spørsmål. Vi vet hvor Gud er? Han er her med oss. Han gråter med oss. Han sørger med oss. Det virkelige spørsmålet er: Hvor er kirken?» Landsbyen hadde opplevd forfølgelse tidligere. Midt i lidelsen var den verste smerten at de følte seg forlatt og ensomme.

Å oppleve seg forlatt og glemt er smertefullt. Husk på Jesus som led på korset, han opplevde en forferdelig fysisk smerte. Men det var ikke denne smerten han nevnte. I stedet gråt han over ensomheten. Han følte seg forlatt av Gud og sine disipler. Han sa «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» Jesu emosjonelle smerte var sterkere enn hans fysiske. Slik er det i dag for våre brødre og søstre i Kristus som lider.

Noen troende som opplever forfølgelse, aksepterer det som en utfordring og holder seg sterke i troen. Men noen gir opp og forlater troen fordi de føler seg ensomme og forlatt i lidelsen. De tok til seg ordene de fikk fra folk rundt seg: «Se på livet ditt! Da du ble kristen, mistet du familie og venner. Til og med dine kristne venner er ikke hos deg nå. Det er ikke verdt det. Gi opp! Gå tilbake til ditt gamle liv. Det ville vært mye enklere.» Som en del av Kristi kropp og den verdensvide kirke, er det vårt ansvar å gi disse menneskene håp. Vi trenger å vise dem at de ikke er alene og at vi står sammen med dem.

Etter at jeg ble kristen, opplevde jeg mange vanskeligheter i livet. Mine venner og mange i familien avviste meg. På mange av stedene jeg besøkte, ble jeg avvist. Mange i det muslimske samfunnet begynte å tenke på meg som spion, en som hadde forrådt landet sitt. De trodde at jeg hadde solgt sjelen min for penger. Jeg fikk problemer med politiet flere ganger. Noen sa stygge ord, andre prøvde å angripe meg. De siste 15 årene har jeg mottatt mange truende meldinger, og to ganger har noen prøvd å drepe meg. Hvis du søker på navnet mitt i Google, kan du finne flere av disse historiene. All fysisk og emosjonell motstand gjorde meg trøtt, svak og motløs. Jeg ønsket å gi opp flere ganger. Men jeg gjorde ikke det – fordi jeg visste at Gud og mine kristne brødre og søstre var med meg.

stefanus
alliansen

sammen for de forfulgte

SØNDAG FOR DE FORFULGTE

Gjennom de vanskelige tidene mottok jeg e-poster, telefoner og kort. Mange støttet meg og stod ved min side. De oppmuntret meg. Men mine biologiske familiemedlemmer fortalte meg at jeg burde gi opp. De fortalte meg at det ikke var verdt å bli drept for sin tro.

Men min kones familie, som også er troende, sendte meg e-poster hvor de oppmuntret oss til å ikke gi opp. De sa at de stod sammen med oss og at de ba for oss. De sa vi måtte stole på at Gud ville ta vare på oss. Det var virkelig oppmuntrende og styrkende for oss.

Tyrkisk kultur er en relasjonell kultur som er sterkt preget av ære og skam. Familien står hverandre veldig nære. Dersom et familiemedlem gjør noe godt, er hele familien veldig stolt over vedkommende. Men dersom et familiemedlem gjør noe galt, blir skammen lagt på hele familien. Dersom noen blir kristen fra muslimsk bakgrunn, er dette i min kultur det mest skamfulle du kan gjøre. Mest sannsynlig vil både venner og familie avvise deg. Da er det veldig lett for nye troende å gi opp dersom de ikke føler at det er noen der som støtter og oppmuntrer. Han eller hun trenger å føle at de hører til et sted.

Kirken er en plass hvor de kan bli akseptert. I vanskelige tider trenger vi å føle at Gud og våre brødre og søstre er med oss. Dette er limet som holder oss sammen. Dette er kjærlighetstesten.

Når kristne opplever å bli forfulgt, lener ikke Gud seg tilbake og ser dem lide. Han handler. Han gråter med dem. Han lider med dem. Gud ønsker at de som ikke opplever forfølgelser, gråter med Han og deler Hans smerte for andre. Les Hebreerne 13:3: «Husk på dem som sitter i fengsel, som om dere var lenket sammen med dem, og husk på dem som blir mishandlet, som om det gjaldt deres egen kropp.»

Han ønsker at vi våkner opp. Når vi ber, spør vi ofte Gud om å være med oss, og da blir Han hos oss. Når vi snakker med Han, hører Han på oss. Når vi spør om noe, gir Han oss det. Men i versene i Matteus 26:36-46 skjer det motsatte. Jesus ville at hans disipler skulle være ved Han fordi Hans hjerte var fylt med fortvilelse og lidelse. Han ville at hans disipler skulle stå sammen med Han, gråte med Han og dele Hans ensomhet. Men hva gjorde disiplene? De sovnet. De lot Jesus være helt alene.

SØNDAG FOR DE FORFULGTE

Å elske Gud betyr at vi også deler hans lidelser og at vi står ved Hans side. Når Gud ser på verden og at Hans folk bli forfulgt, lider og sørger Han med dem. Står du ved Hans side? Deler du Hans smerter? Gråter du med Ham? Kanskje vil du svare: «Når så jeg Gud lide og ikke stod sammen med Ham?» «Når så jeg Gud gråte og ikke gråt med Ham?» og «Når så jeg Gud trist og jeg ikke var trist med Ham?» Jesus forteller oss i Matteus 25:41-45 at Han ikke var naken, at Han ikke var sulten, at Han ikke var i fengsel. Men Han spør, hvor var du da Hans barn var naken eller sulten eller satt i fengsel?

Gud kaller kirken, som Hans kropp, til å dele Hans smerte. Som kirke trenger vi å stå sammen med, og oppmuntre, våre søsken som går gjennom vanskelige tider. Det betyr ikke noe hvilken nasjonalitet de hører til, hvilket språk de snakker eller hvilken hudfarge de har – når vi ser folk som lider, må vi gjøre noe. Men vi kan ikke løse alt vondt i verden. Vi kan ikke oppmuntre alle som lider. Hadde vi prøvd å gå inn i alles lidelser, ville vi grått hvert sekund og vært triste hele tiden. Vi ville aldri smilt eller vært glade.

La meg fortelle en historie: Det var en gang en mann som gikk tur på stranden. Han så at bølgene hadde skylt mange sjøstjerner i land. Han begynte å plukke opp en og en sjøstjerne og kastet dem tilbake i sjøen. Mens han holdt på, kom en annen mann forbi og spurte: «Hva driver du med?» Mannen svarte at han prøvde å redde sjøstjernene. «Er du gal?», spurte den andre mannen. «Det er tusenvis av sjøstjerner på stranden. Du vil aldri klare å kaste alle dem tilbake i sjøen.» Da tok mannen opp en sjøstjerne og viste den til ham. «Jeg vil kanskje ikke klare å redde alle sjøstjernene», sa mannen og kastet sjøstjernen i sjøen, «men jeg reddet den.» Vi kan ikke stå sammen med absolutt alle, men vi kan stå sammen med noen mennesker eller kirker rundt om i verden. Vi kan støtte dem og be for dem. Vi kan sende oppmuntringer gjennom e-post, brev eller kort. Vi kan styrke dem. Vi kan gi dem mot. Vi kan besøke dem. Vi kan tale deres sak. Dersom vi gjør dette, så betyr det at vi står sammen med Jesus, vi sover ikke slik disiplene gjorde.

stefanus
alliansen

sammen for de forfulgte

SØNDAG FOR DE FORFULGTE

Som kirke tror vi på den apostoliske trosbekjennelsen. Vi fremsier trosbekjennelsen i kirken. I trosbekjennelsen aksepterer vi Gud som Faderen, Sønnen og den Hellige Ånd. I Jakobs brev leser vi at uten handling er troen død. Vi viser vår tro på treenigheten ved å lyde Gud, stole på Gud som vår frelser og stole på den Hellige Ånds makt. Gjennom våre handlinger, viser vi hva vi tror på. Vi sier også at vi tror på en hellig allmenn kirke. På samme måte som vi viser Gud at vi tror på Ham ved å lyde og stole på Ham, trenger vi også å vise verden at vi tror på en hellig allmenn kirke gjennom våre handlinger.

stefanus
alliansen

sammen for de forfulgte